

[Johan Nielsen.]

Når der nu er kommet et forslag til en ny lov om præstehøjskolen, står det ikke så meget i forbindelse med højskolens gavn og nytte som med, at der er kommet en ny styrelseslov for de højere læreanstalter, og det er bare for at bringe tingene på plads, at vi har fået dette forslag. Enhver, som kan læse, kan jo læse, hvad det drejer sig om, forskellen er meget, meget ringe, og jeg skal fra socialdemokratisk side meget varmt anbefale forslaget til vedtagelse.

Men hvis jeg skulle komme med en lille anke, har den sit udspring i min sindsenfoldighed og måske min uvidenhed. Der står i den sidste del af § 1, at hvor pladshensyn tillader det, kan der også gives adgang for præster af andre trossamfund til at deltage i præstehøjskolens kurser. Det synes jeg er skønt og godt, men jeg synes bare, at præster fra andre trossamfund skulle have lige adgang til at deltage i præstehøjskolens kurser, på samme måde som folk fra andre trossamfund har adgang til det teologiske fakultet både i København og i Århus — vi lever trods alt i Grundtvigs fædreland, „Frihed lad være vort løsen i Nord, frihed for Loke såvel som for Thor“. Jeg vil personlig mene, at jeg ville have særdeles godt af at være sammen med præster fra andre trossamfund og se tilværelsen ud fra deres synspunkt. Jeg glemmer aldrig — det er mange år siden — da jeg ved et internationalt studentermøde i Stockholm, hvor jeg beskæftigede mig lidt med studenterpolitik, traf en muhamedansk teolog. Vi kom op at diskutere, og så mente jeg, at jeg havde sat ham skakmat, men så sagde han til mig: „ja, ja, mr. Nielsen, hvis De havde boet i Ægypten og jeg på Færøerne, så var det nok Dem, der var den muhamedanske teolog, og jeg den lutherske teolog“. Det er en sandhed, som jeg aldrig nogen sinde har glemt.

For øvrigt mener jeg, at præstehøjskolen må have en ret stor betydning. Jeg konstaterer, at der er flere gange så mange i hver kirke, hvor jeg kommer at tale i kongeriget Danmark, flere gange så mange tilhørere, som der er i folketings sal, og jeg må sige, at jeg ville gøre som apostelen Peter: jeg ville gå udenfor og græde bitterligt, hvis jeg ikke kunne samle flere i mine kirker, end jeg kan her i dette høje ting.

John Haaber (V):

Det er en lykkelig kendsgerning, at problemerne omkring præstehøjskolens placering allerede for et par år siden har fundet sin løsning i den tidligere dommergård i Løgumkloster. Fra venstres side kan vi give tilslutning til, at det ved lov nr. 39 af 14. februar 1964 oprettede institut for efteruddannelse af præster ændrer navn til præstehøjskolen. Endvidere finder vi det rimeligt og rigtigt, at sammensætningen af skolens styrelse ændres, således som det foreslås i lovforslaget.

Der kunne måske i udvalget være grund til at drøfte den nærmere begrundelse for, at kirkeministeren skal udpege den af rigets biskopper, der skal indtræde i styrelsen, ligesom det nok også bør drøftes, om de to læge medlemmer, der skal udpeges, bør udpeges af ministeren. Det kunne jo også tænkes, at de skulle udpeges af menighedsrådsforeningen. Det er af stor værdi for præsternes daglige arbejde, at der stilles denne efteruddannelsesmulighed til rådighed. Det moderne samfund stiller krav til præsternes uddannelse, som ikke uden videre er opfyldt gennem det teologiske studium; jeg tænker her særlig på pædagogisk uddannelse og træning.

Selv om alle de i § 1 nævnte eksempler på mål for skolens virksomhed er gode og nyttige discipliner, savner jeg alligevel et ord om pædagogisk uddannelse og træning. Under indtryk af de krav, som kirken i de kommende år vil blive nødsaget til at indfri, ville det være ønskeligt, om præstehøjskolen i højere grad aktivt kunne gå ind i denne uddannelse af præster. Jeg ved vel, at man på præstehøjskolen allerede arbejder med pædagogiske problemer, men en øget aktivitet er ønskelig på dette område.

Det er imidlertid ikke nok at give tilbud om efteruddannelse, hvis ikke dette tilbud ledsages af en mulighed for at benytte det. Selv om det er muligt under rådighedsordningen at få et embede betjent under kursusophold, må ministeren være opmærksom på, at det er en meget stor byrde for mange sogne, og særlig for de områder, hvor mange sogne betjenes af én præst.

Jeg skal i denne anledning, som jeg tidligere har gjort det, bede ministeren om snarest at tage alvorligt fat på denne problema-